

Beslynderligt, om det indrømmes Faderen Ret til med Stadfæstelse fra Regjeringens Side at træffe Dispositioner, hvorved Arvingen bliver underkastet visse Indskrænkninger. Det er jo egentlig Sagen. Forsaavidt den ærede Ordfører har sagt, at saa vilde man jo gjenindsføre et fideicommissariff Baand, er det allerede med Føie bemærket, at vi jo for Diebliffet ikke bevæge os paa romervællig Grund, men at vi tale Danff, og jeg tør sige, at efter danff Rettsbegreb, efter det Sprog, som Grundloven kender, tale vi ikke om fideicommissariff Baand, lagte paa Eiendommen, fordi Eiendomsbesidderen er underkastet visse Indskrænkninger, et vist Tilsyn f. Ex. at der er indsat Testamenterecutorer, der have en vis Indflydelse paa Eiendommens Bestyrelse, hvis Samtykke f. Ex. udfordres til dens Afhændelse. Det kalde vi i vort Lovsprog ikke „et fideicommissariff Baand“. Det er en Selvfølge, at til enhver Tid vil senere en anden Bestemmelse kunne træffes efter Bedkommendes nærmere Indstilling ved kongelig Resolution. Det er jo ideligt og ideeligt, at der foretages Modificationer i saadanne Bestemmelser, som ere confirmerede, selvfolgeligt uden videre Banffeltighed, naar det er den paagjældende Disponent selv, der ønsker dem, men i ikke saa faa Tilfælde ogsaa efter hans Død, naar Omstændighederne retfærdiggjøre det. Spørgsmaalet er, om det ikke skal tilstedes en Fader, der anseer sin Søn trængende til visse Baand, at lægge saadanne Baand paa Sønnen; det er hele Spørgsmaalet. Jeg har troet det rigtigt at forelægge det høitærede Thing dette Spørgsmaal, saaledes som det her er forelagt, og jeg har gjort det netop for at bevare Rettsenheden i hele Befolkningen, netop for at der i saa Henseende ikke skulde være en større Forskjel end nødvendigt i de forskjellige Samfundsclasser. Det vil jo nemlig naturligtvis let sees, at det er lettere at ordne disse Baand for Capitaler, end det er med Hensyn til Jord; det maa jo erindres, at den gjældende Lovgivning, Forordningen af 21de Mai 1845, allerede har Bestemmelser, hvor efter der kan træffes testamentariff Dispositioner, som kunne vinde Stadfæstelse med Hensyn til visse Arter af Eiendom. De Udtryk, som findes i Forordningen af 21de Mai

1845, ere i saa Henseende ikke ganske klare. Det hedder nemlig: „Eigeledes skulle Forældre have Afgang til, efter indhentede Erklæringer fra de i § 27 nævnte Personer, at faae en Disposition, der gaaer ud paa, at deres Børns Arvemidler, eller en Deel deraf, efter deres Død skal sættes fast“. Hvis Forordningen var standset her, maatte det efter disse almindelige Udtryk ansees utvivlsomt, at den nuværende Lovgivning ligefrem hjemler, hvad der er optaget i det nærværende Lovforslag; thi „Arvemidler“ omfatter Alt, det kan ikke betvivles. Dersom der altsaa ikke stod mere, var Sagen utvivlsom (En Stein i: Ja, men Motiverne). Ja Motiverne kunne ingen Betydning have imod Ordene, naar Ordene ere utvivlsomme. Men nu staaer der videre: „... saa at de ikke kunne raade over Capitalen, men alene oppebære Renten, confirmeret af Bort danffe Cancellie, som det paa ligger at paasee, at flige Midler behørigt sikkes, forsaavidt der maatte være Grund til at tilstede, at de undrages fra Indsættelsen i Dverformynderiet.“ Holder man sig blot til disse sidste Ord, er det klart, at man kun kan anvende Forordningens Regel paa Capitaler. Jeg har ladet mig det være magtpaaliggende at undersøge, hvorledes hidtil vedkommende Regjeringsautoritet har forstaaet denne Paragraph. Det maa nu her erindres, at man ikke uden videre kan sige, at naar denne Forordning kun handler om Capitaler, var Regjeringen ikke tidligere berettiget til at stadfæste lignende Dispositioner ogsaa med Hensyn til faste Eiendomme; thi den almindelige Bevillingsmyndigheds Anvendelse kunde vel neppes ubetinget være affaaret ved en saa lidet klar Bestemmelse som den, der her findes. Men jeg vil ikke fordølge, at man har anseet sig for berettiget til at anvende denne Paragraph ogsaa i andre Tilfælde end med Hensyn til Capitaler, og jeg kan heelt vel forstaae, at man i saa Henseende ikke er saa overmaade betænkkelig; thi i fornødent Fald ville jo Domstolene nu kunne afgjøre, om en saadan Stadfæstelse er lovhemlet eller ikke. Men, hvorledes end Forholdet i saa Henseende maatte være med Hensyn til den nu gjæl-